

ארץ גאולה

אגב, גם בתוך ישראל – השמאל והערכים והחרדים והדרוזים וכל קבוצה אחרת דוחפים בכח לכיוון שלהם, ולא ממש מקפידים על הממלכתיות ואי-כפיית הממשלה. אם באמת ידענו שאסון קטסטרופלי יתרגש על עם ישראל בעקבות הגירוש מגוש קטיף, איך יכולנו לתת לשיקולים כאלה בכלל להיכנס להחלטות? אחד מהמפקדים המרכזיים של הגירוש כבר אמר שאם היו פורצים פנימה בהפגנת כפר מימון – הגירוש היה נמנע. לעומת זאת בפועל, לחיצות הידיים והחיבוקים בשערי כפר מימון היו גזר דין מוות למאות או אלפי יהודים, בשם הממלכתיות והאחוה.

הממלכתיות והאחוה האלו לא עזרו במיוחד לשוטרי ישראל המסכנים, שניהלו מלחמת גבורה בתחנה בשדרות כמה שנים אח"כ. היה עדיף להם ולכולנו שיהיה מאבק אמיתי בגוש קטיף, ועד היום חלק משוטרי ישראל והשמאלנים בעוטף עזה לא היו מבינים למה זה עוזר להם. אבל הם היו נשארים בחיים בשביל לא להבין את זה.

אם היו פורצים

פנימה בהפגנת

כפר מימון -

הגירוש היה נמנע

אז מה הטעם לומר את כל זה? לא כדי להתנשאות בגאווה על ה"ממלכתיים" (כלשון הימים ההם). המטרה בלהזכיר זאת, היא לומר – בואו נלמד לקח. בואו לא נחזור על העוול. בואו היום נשוב בתשובה. כי עכשיו אנחנו עומדים בפני אותו המצב בדיוק – רק בכיוון ההפוך. הרי יש לנו אפשרות לבנות ולדאוג שלא נחזור לנקודת המוצא של לפני שמחת תורה, שהדברים לא יחזרו על עצמם בגלגל. ומה נעשה אם שוב הממשלה הנבחרת תקבל החלטות שגויות? האם כדי למנוע בעוד 10 ו-20 שנה אסונות חוזרים בעזה, לבנון וסוריה, אנחנו צריכים להניח את הפלפולים בבית המדרש, וקצת לוותר על הממלכתיות הסמלית? האם זה הזמן לתקן את החורבן, ולעשות תשובה?

עברנו את ימי החורבן, הגענו לימי התשובה. אחד האסונות שנוספו לנו בשנים האחרונות בט' באב, הוא גירוש גוש קטיף. אחרי אירוע הנורא שאירע בשמחת תורה, הוצאו מהארכיון ומילאו את הרשתות סרטונים מימי הגירוש, בהם רואים את התושבים (או ה"שבחים") זועקים מתוך גירושם ש"תקום פה מדינת טרור", "אלפי מחבלים עוד יצאו מפה לישראל" ועוד.

מאז, כבר שלוש שנים מנקרת לי בראש שוב ושוב השאלה – מה משמעות הקריאות האלה? מה משמעות ה"נבואות" האלו, שכמובן צדקו לחלוטין.

יש תועלת לאמירת "אמרתי לכם" כאשר היא לא מגיעה מהתנשאות-לשמה אלא שיש לה משמעות לעתיד – פעם הבאה תנהג אחרת. אבל עדיין מנקרת בראשי השאלה: על מי הקושיה בסיפור הזה?

מילה המסכנים שטופי-המח של התקשורת, אלו שחיו בפנטזיה של שלום ושקט. הם טעו, לא בדקו את עצמם מספיק, לא טוב אבל מובן.

לעומתם – אנחנו, אנחנו שידענו, אנחנו שהבנו, אנחנו שחזינו את העתיד להיות, איך הרשינו לעצמנו להימנע מעצירת האסון הזה?

אמירות ממלכתיות מסוג "אנחנו מוחים נגד הממשלה אבל לא מונעים ממנה לעשות את פעולותיה, כי הממשלה היא הריבון, ואם אזרחים ימנעו ממנה לפעול זו פגיעה בריבונות הישראלית", או מניעה מפעולה בשם "שמירת האחוה והאהבה" – נשארות מגוחכות מול המראות של בארי וכפר עזה.

פלפולי בית המדרש העליונים על משמעותה המדיקת של הממלכתיות לא ממש התקשרו למציאות. לאנשי החמאס לא ממש הפריע הממלכתיות והחוק הישראלי. הם, בניגוד אלינו, דחפו את המציאות בכל הכת, והתוצאות בהתאם.